

Festivalové listy

4. číslo
22. října 2016

Listina oceněných 52. ročníku MFP

I. kategorie

1. Róbert Stančík
(Košice – SR)

2. Terézia Pravdová
(Trnava – SR)

3. Alica Cvečková
(Nitra – SR)

II. kategorie

1. Vladimír Soldán
(Velká Dobrá – ČR)

2. Dušan Utinek
(Suchohrdly u Miroslavi – ČR)

3. Eva Hadravová
(Praha – ČR)

Speciální ocenění

Cena Jiřího Brolla
Natálie Durčánková
(Praha – ČR)

Cena Vladimíra Justla
Viktória Veľková
(Košice – SR)

Cena Starosty
města Valašské Meziříčí
Marian Gajdoš
(Chynorany – SR)

Cena Jiřího Demla
Jonáš Špaček
(Horní Bříza – ČR)

Nic nemůže fungovat jenom jako spartakiáda

Předseda poroty Aleš Vrzák podepisuje diplomy před slavnostním zakončením 52. ročníku.

Návštěvníci Mezinárodního festivalu poezie se s ním mohli jako se členem poroty setkávat od roku 1997, jako soutěžící na něm dokonce sám recitoval, a to již v roce 1986. Účast na festivalu je pro něj jednou z unikátních příležitostí, jak uplatňovat své režisérské a dramaturgické zkušenosti, získané z mnohaleté práce s textem a možnostmi jeho kreativní prezentace. Aleš Vrzák, v současnosti působící na pozici vedoucího režiséra v Českém rozhlasu, zasedal v letošním ročníku festivalu v porotě jako předseda. Podle vlastních slov podruhé nebo potřetí v životě.

Jaký máte z letošního ročníku pocit? Jakou měl podle vás úroveň?

Dojem je dobrý. Nejsem nijak překvapen ani zaskočen, ale úroveň mi obecně přišla dobrá. Mohli jsme být svědky zajímavé dramaturgie a zajímavých výkonů.

Kdybychom se podívali na výběr recitovaných textů, našel byste s ohledem na uplynulé ročníky nějaký posun? Například v obsahu či žánru?

Myslím, že spíš ne. Nejde o žádný zcela nečekaný výběr. Zdá se mi, že charakter textů odpovídá podobným typům festiva-

lu, což ale neznamená, že to je špatně. Je moc dobře, že paleta je široká a barevná. V minulosti se tu párkrát objevila Kristina Morgenstern, která byla interpretkou a současně překladatelkou recitovaného díla, a ukazovala nám způsob uvažování jejího překladu. Taková originalita tady letos samozřejmě nebyla.

Co tematika smrti? Cítil jsem, že se v textech objevuje docela často...

To asi ano, ale myslím, že jde o tematiku, která je dlouhodobá. Někdy se posunuje až ke smrti v tradičním smyslu slova, jindy jde například o bolest v nejrůznějších podobách. Vyjádření citu, zklamání, to se objevuje mimořádně často.

Jak porota postupuje při hodnocení a následné analýze jednotlivých výstupů?

V analýze hodnotíme primárně výkon. Porota se pak ze svých známek tak trochu zpovídá, což je docela stresující a náročné, protože na celkové rozhodnutí má pouze třicet vteřin. Může se pak stát, že když se k tomu výkonu člověk vrací po čase, zjistí, že někde lehce podhodnotil nebo nadhodnotil, a cítí se trochu zaskočený. Pro mě by bylo ideální, kdyby ta analytická část pro-

gramu probíhala jako dialog mezi porotou, interpretem a všemi, kteří výstup viděli a sledovali. Povinností porotce je zdůvodnit udělenou známku a vysvětlit, jakým způsobem k ní došel.

Ale celkové hodnocení ještě neznamená, jak text zapůsobí na mě jako na posluchače. Já si například našel „to své“ i v textech, jejichž hodnocení nebylo nijak valné.

My samozřejmě posuzujeme dramaturgii výkonu, rozvíjení námětu, to, jak ho interpret zpracovává a uchopí, a následně technickou kvalitu interpreta. Jak pracuje s frazeologií, jak pracuje s komplikovanou prozaickou větou, následně režijní uchope- ní, jeho hlasové možnosti, to, jakým způsobem pracuje na jevišti a tak dále. Samozřejmě hodnotíme i kostýmování, jak pracuje se světlem, a ve finále, jako poslední položka, je celkový dojem. Může se stát, že jednotlivé položky spolu nekoexistují úplně ideálně, ale celkový dojem je perfektní. A někdy je to naopak tak, že interpret splňuje všechna kritéria dokonale, ale celkový dojem je nulový. Když budu sedět v hledišti jako divák, je pro mne zásadní pouze celkový dojem. To je rozdíl toho pohledu, když člověk má nějakou zodpovědnost jako porotce, a to,

když si sedne, a buď si to užije, nebo výkon, který ho neoslovuje, prostě vypustí a počká si na další.

Čeho si na přednesech ceníte nejvíce vy? Částečně jste to již nakoušl...

Ideální je komplexnost. A samozřejmě nápad a určitá originalita. Mám rád, když dramaturgie reflektuje náš společenský a politický stav. Nejde o to, že to musí být v básni exaktně vyjádřeno. Lze použít text, který nám bude daný pocit pouze připomínat a metaforicky nás nějakým způsobem ovlivní. To, že člověk vybírá text, s kterým jde na jeviště a s nímž chce oslovit diváky a vyjádřit svoje stanovisko, je pro mne asi tím nejsilnějším. Nemám rád, když se vybírá text jenom z hlediska toho, jak dobře bude znít z jeviště, a nebere se v potaz, co bude obsahem.

Ve druhém kole byly nejvýraznější – alespoň z mého pohledu – výstupy Mariana Gajdoše, Dušana Utinka a Vladimíra Soldána, z nich přímo číselna životní zkušenost a moudrost. Jak působily na vás?

Velice zajímavá na tom byla barevnost jejich výkonů, protože každý z nich poskytl něco úplně jiného. U pana Gajdoše to byla velmi jemná výpověď s hlubokým citem, který zůstává někde uvnitř a není primárně prezentovaný. Doléhá k nám až sekundárně. Jistě, byly tam nějaké technické problémy, ale oslovení diváka v jeho případě může být naprosto mimořádné. Vladimír Soldán a jeho výběr Wolkerova textu mi přišel docela riskantní. Vzal si obrovskou baladu, která má svou zpěvnost a táhnout ji v tom tempu a energii... myslím, že člověk potřebuje mimořádnou fyzickou sílu, aby byl schopen ji dechem utáhnout. Dušan Utinek sáhnul po beatnické poezii, která byla podle mě v jeho interpretaci naprosto vynikající. Svou originalitou, zkušeností a po-

hledem předvedl Ferlinghettiho ve vynikající podobě. Myslím si, že zkušenost je u všech tří dominantním prvkem jejich výkonu a jejich koncepce může člověka maximálně oslovit.

Jako posluchač jsem si uvědomil, že mnohdy vnímám spíše gesta, pozici těla a snad něco jako barvu, chuť a formu slov, než jejich obsah... Avšak u zmíněných tří pánů tomu bylo jinak. Do popředí se dostal i obsah.

To je přesně ono. Všechno má svou míru a nic nemůže fungovat jenom jako spartakiáda. Pokud je člověk extrovert a zvolí si intenzivní extrovertní text, očekáváme, že jeho gestikulace a pohyby budou na jevišti poměrně velké a všechno se snoubí dohromady. Zatímco když je recitátor introvert a chtěl by jenom napodobovat, začne se to tlouct a výsledek nemůžeme přijmout.

Myslíte si, že pro introverty jde o větší výzvu? Nebo je introverze při prezentaci spíše na překážku?

Myslím, že je to pro uzavřenější recitatory velký výzva, neboť jim to napomůže k většímu otevření se světu. Musí se jakoby překonat. Bavíme se tady o soutěži, ale nejdůležitější je pro nás především setkání s texty, interprety a s obsahy, které nám chtějí sdělit. To je to dominantní. Je jedno, kdo je první, druhý, nebo třetí. Pořád je to jenom hra a tak se to musí brát. Dneska zde seděla tato porota, kdyby tam seděla jiná, bude úplně jiné i hodnocení. Vždycky je to jenom bodování. Ale mám pocit, že i kdybychom si ty věci vydiskutovali, výsledky budou úplně stejné. Akorát by to trvalo několik hodin.

Jaké další vlastnosti může podle vás ještě recitace na veřejnosti rozvíjet? V čem to pomohlo například vám? Nabízí se otáz-

ka osobnostního rozvoje...

Ono je to důležité ve vnímání dalších interpretací. To mi přijde skoro nejdůležitější. Když jsem zde byl v roce 1986–1987, setkal jsem se poprvé se slovenskými interprety a s přístupem, pro nějž byla typická technická hravost s textem. To mě na nich hodně fascinovalo. Ne že bych je někdy kopíroval nebo se o to pokoušel, ale ukázalo mi to další možnosti interpretace textu. Jiné, než čistě realistické. Slovenská stylizace, která tehdy fungovala, byla mimořádně zajímavá. Z počátku jsem s ní nesouhlasil a měl k ní jakýsi vnitřní odpor, jako k něčemu, čemu nerozumím a co nedokážu pochopit. Ale stejně to ve mně zůstalo, a když nad tím přemýšlím, otvírá se pro mě najednou nějaký jiný svět, ze kterého lze něco využít a přiučit se. A to mi přijde velmi zajímavé.

Kromě toho, že jste porotce, máte za sebou také recitátorskou minulost. Věnujete se ještě nějak tomuto „koníčku“? Prolíná se nějak s vaší profesí režiséra?

S tím souvisí část toho slova „režisér“. Pořád chodím do studií a texty natáčím, takže jsem v podstatě přešel na tu druhou stranu, jíž je interpretace, a snažím se herce přivést k nějakému výkonu, který odpovídá mé představě nad celou kompozicí.

Navštěvujete ještě další festivaly poezie?

Věnuju se asi třem festivalům poezie, což je Wolkrův Prostějov, Moravský festival poezie, který jsem vždy považoval za festival jedinečný, a profesionální festival Poděbradské dny poezie, určený pro studenty středních a vysokých uměleckých škol. Ten je rovněž česko-slovenský.

A co klasické literární festivaly?

Zřídka. Samozřejmě, rozhlas pořádá řadu festivalů a otevřených soutěží například v dramatické tvorbě. I v rámci literárních festivalů se k nám dostávají texty. Především z oblasti poezie.

Co říkáte na Valmez? Máte tu svá oblíbená místa?

Já jsem si jej vlastně nikdy neměl čas pořádně prohlédnout. Různě se vyptávám, například na rodiště Tomáše Berdycha a jak tady funguje sportovní výchova (smích). Samozřejmě musím vyzvednout neopakovatelnou atmosféru zámku. Nevím, jestli si to uvědomují Valmezáci a interpreti, ale pro nás to byla jedinečná příležitost, interpretovat text v tak skvělém prostoru, kde je možná práce s tmou a se světlem. To je jedinečná záležitost.

Ptal se Marek Adamík

Porota na závěrečném semináři. Zleva: Peter Zemaník, David Kroča, Jaroslava Čajková, Aleš Vrzák, Hana Kofránková, Peter Vilhan a Libor Vacek.

Temný patetik Jan Sahara Hedl se vrátil na scénu se zpěvačkou Blankou Šrůmovou

Temná jako dušičková noc je poezie písničkových textů Jana Sahary Hedla na letošním víceméně autorském albu *Neměj strach*. Připravil ho a nahrál společně s uměleckou a nynější životní partnerkou Blankou Šrůmovou, která je ve čtyřech skladbách spoluautorkou. A nejspíš také dodala Saharovi motivaci k další tvorbě. Sám se do ničeho nehrnul. Poté, co v roce 1984 opustil skupinu *Precedens*, trvalo deset let, než vydal své první sólové album *Tajnej svatej* s hitem *Tisíc jmen*. Další deska *Šílený pondělí* sice vyšla hned v roce 1995, ale s třetím titulem *Matka Zebra* otálel až do roku 2001. A na aktuální desku rockového veterána jsme si počkali dlouhých patnáct let.

Náladu společné výpovědi Blanky Šrůmové a Jana Sahary Hedla, i s přesahem do osobní roviny, výborně ilustruje atmosféra fotografií Jiřího Turka v bookletu a na obalu desky. Ten do pěkného artefaktu zpracovala grafická dílna Karla Halouna a Luďka Kubíka. A napsal-li kdosi v reflexi alba, že fotograf s výtvarným citem stylizoval Blanku se Saharou do hlavních rolí dramatu „*Kráska a zvíře*“, neminul cíl. Jiří Turek ve fotografiích vlastně předznamenal i oba póly jejich pěveckého projevu v duetech. Hedlův krákoravý hlas, chmurně tajemný obraz rockerovy rozervané duše, zde s noblesou světáka z periferie vrávorá

k uším a duši posluchače v rozevláté altové kráse vokálních partů Blanky Šrůmové.

Zvláštní kapitolou je Hedlův svérázný, poněkud patetický slovník. V bizarní scénérii jeho poetiky najdeme smrt a hroby, vlky a tmu, noc a strach, slyšíme ržání divyeh koní, svítí nám nebeský světla a nakonec se odkudsi vynoří rytíř, co hledá svatej grál. Zvláštní na tom je, že všechna ta dekadentní veteš s hudbou a projevem obou interpretů kupodivu drží pohromadě. A zároveň v Hedlových textech lze tentokrát vytušit též jakési vnitřní světlo naděje, patrně už v titulní písni: „*To nejsou vlci v zimním hávu / S tím si, má milá, nelam hlavu...*“

Nový vztah, zřejmě i pochopitelně, lehce pootočil střelku rockerova kompasu v životní orientaci: „*Já se stejně vždycky těším, až uvidím Štěchovický most a udělám si doma po koncertu kafe,*“ tvrdí dávný excentrik. Můžeme mu to věřit? Nejspíš ano. Nicméně, přinejmenším jako autor a interpret, Sahara zůstal svéráznou, autentickou, jasně vyprofilovanou osobností. A když Blanka Šrůmová zpívá: „*Vím, jak je těžký s tebou jít...*“, zní to docela přesvědčivě.

Ani v hudební rovině se Hedlův styl, jak si ho pamatujeme z dob původního Prece-

densu, příliš nemění. Jen zvuk nové kapely s fitzgeraldovským názvem *Něžná noc* je syrovější. Z ničím nepřikrášlovaných aranžmá se vytratila nadbytečná elektronika a zůstal poměrně syrový kytarový folkrock, do něžž se boří zpěvákův zakouřený hlas.

Byly časy, kdy Sahara skládal u klavíru. Písňe pro aktuální album ovšem vznikaly při kytáře. „*Já se nikdy netajil s tím, že jsem písničkář,*“ říká Hedl, který obdivoval třeba Iana Andersona a jeho kapelu *Jethro Tull*. „*Nebyl jsem pro nějaké velké hudební plochy a konkurování Beethovenovým symfoniím. Jsou to prostě písničky, a vůbec, co se nedá zahrát u táboráku, jako by nebylo. Něco jsem dělal se syntezátory, ale to jsou velice ošidné věci. Svádí to k různým efektům, zatímco akustická kytara je takový upřímný nástroj.*“

Jan Sahara Hedl tak do těch několika vět shrnul dost podstatnou věc. Jeho akustickou kytaru a Šrůmové klávesy teď v nahrávkách doplňuje jen kytara Toma Zvar doně, baskytara Martina Schneidera a bicí Ivana Kadaňky. Na albu *Neměj strach* tak vlastně nemá hudebně moc co stárnout.

Karel Prokeš

Stypka a Bandjeez – hudební perla festivalu

David Stypka s členy kapely Bandjeez

Hudebním zlatým hřebem festivalu poezie bylo páteční vystoupení Davida Stypky a jeho kapely Bandjeez, která hraje ve složení David Stypka, Matěj Drabina, Maro Zeman a Pavel Sotoniak. Umístění koncertu do velkého sálu zámku nebylo vůbec šťastnou volbou, daleko víc by této muzice slušel M-klub. A bohužel si na kvalitní Stypkovu hudbu nenašlo cestu ani mnoho Meziříčáků, rozhodně si zasloužil větší návštěvnost. Ale co už... fanoušci v čele s písničkářkou Lucií Redlovou i účastníci festivalu přesto dokázali udělat skvělou atmosféru.

Sedmatřicetiletý písničkář, zpěvák a kytarista David Stypka je rodákem ze severomoravského Frýdku-Místku. Roku 2014 vydal se svou kapelou Bandjeez první album nazvané Čaruj. Jako hosté se na něm podíleli například Radek Pastrňák a Jitka Andrašková. Vliv kapely Buty, nebo také písničkáře Vlasy Redla, je na zvuku prvního alba docela patrný. I když má muzika jazzovější šmrnc a osobité texty.

Na aktuálním albu Neboj, které vznikalo už v obměněné sestavě, je projev daleko vyzrálejší a vybroušenější. David Stypka se prostě našel. Je svůj. Zvuk je moderní, ale jeho kořeny jsou stále patrné. Samostatnou kapitolou jsou pak texty.

„Od první desky Čaruj se toho hodně změnilo. Kapela se proměnila nejen personálně, ale i hudebně, stylově, lidsky. Jak jsem víc a víc věděl, co chci, bylo stále snazší to v těch písničkách hledat a bylo taky pořád víc a víc důležité bavit se o nich s klukama... Jít do hloubky, popsat jim demony, kteří to psali se mnou,

být intimní až na kost. Bavili jsme se hodně i o konceptu Neboj, nové desky, která už nebyla jen sběrem všeho, co jsme doteď udělali. Vybírali jsme písničky tak, aby hrály spolu. Pak jsme je velmi opatrně aranžovali, abychom je po cestě nerozbili. A myslím, že se nám to povedlo. Mám totiž kapelu snů. Výborné muzikanty, kteří mi rozumějí a jsou schopni dobar-

vit mě černobíle skici tak, že žasnu. Navíc do toho dávají všechno. Celé sebe. Zkoušíme celé dny, do úmoru. Vrstvíme, a pak stejně tak dlouho vyhadzujeme, co není potřeba, co je navíc. Když to pak zabrajeme, běhá nám po zádech husina,“ říká o své hudbě sám Stypka.

-pst-

Baskytarista Marek Zeman při pátečním koncertě ve velkém sále

Písničky píšu z přetlaku, který mám v sobě, říká David Stypka

David Stypka (vlevo), Marek Zeman (uprostřed) a Matěj Drabina (vzadu za bicími)

Pro Davida Stypku je muzika, psaní textů a hraní lidem katarzí. Očistou duše, kterou se vypořádává se svými démony. Je to docela posun u muzikanta, který před lety začínal cover verzemi písniček kapely Kabát...

Nobelovu cenu za literaturu má letos překvapivě dostat Bob Dylan. Hodně se proto teď diskutuje o tom, jestli jsou písňové texty poezie, literatura. Co si o tom myslíš ty?

Pravda je, že to vypadá, že ji ani nepřijme. Každopádně mám za to, že text písničky musí fungovat i bez muziky. Pokud nefunguje, je to špatný text.

Jak vznikají písničky u tebe? Bývá první text, nebo hudba?

Je to různé. Většinou cítím přetlak, který ze sebe potřebuju dostat, a pak to jde jedním vrzem. Může se stát, že mám napsaný kousek textu, ale pak už stejně беру do ruky i kytaru a píšu text a muziku společně. Nikdy to není zvlášť.

Jak ses dostal k muzice?

Přes tátu, který poslouchal Led Zeppelin a podobné kapely. Strašně ho to bavilo a asi do mě projektoval i nějaké své nenaplněné muzikantské touhy. Máma si zase pořád hrála Martu Kubišovou a Golden Kids. Moc mě to bavilo. Když mi večer hrála Modlitbu pro Martu, tak jsem to miloval, byly to úžasné okamžiky. No a pak jsem začal hrát sám a už to bylo.

Začal jsi rovnou s kytarou, nebo jsi zkoušel víc nástrojů?

Začínal jsem na basu, protože tehdy v kapele byla třeba basa, a pak jsem přešel na kytaru a od té doby u ní zůstal. Dlouho jsme ale hráli cover verze – první čtyři roky to byli Kabáti, Orlík, Life Of Agony, no strašně kapely. A pak jednou na zábavě jsme si řekli, že to už nechceme dělat, že jsou to cizí písničky, že chceme své vlastní a skončili jsme s tím. Takhle chlapsky jsme to udělali.

Tvá současná kapela je ale o dost jiná...

Tahle kapela je úplně nová. Byly různé kapely předtím, ale i Bandjeez předtím byl úplně jiný. Aktuální Bandjeez je ten, který šlape a jde pořád výš a výš. Od okamžiku, co přišel Maro Zeman a Pavel Sotoniak, kteří vnímají muziku stejně jako já, uvažují nad ní, chtějí se mnou hrát a chtějí hrát tak, jak to společně cítíme. Od té doby to funguje a naše kapela vyrostla asi o 300 procent.

První tři zkoušky jsme měli čtené, bez hraní, nezazněl ani tón. Kecali jsme o tom, jak to chceme dělat, co tím myslím, jak intimní a upřímnou hudbu bych chtěl mít. Je moc důležité, když si kapela hned na začátku řekne, co vlastně chce.

No a jaké byly tvé vlastní hudební vzory, snad ne Kabáti a Orlík, o kterých jsi mluvil?

To bylo ještě v dětství... Bylo mi dvanáct, když jsem šel na první zábavu. Potom jsem poslouchal spíš Pearl Jam, Led Zeppelin

nebo Vlastu Redla. Muzikanty, kteří měli opravdu co říct.

Co tě inspiruje při psaní?

Přetlak. Něco, co mě štve, co mě trápí, co ze sebe potřebuju dostat, vyřešit. Pro mě je písnička nejrychlejší a neefektivnější cesta, jak své emoce dostat ven.

Říkáš, že ze sebe dostáváš, co tě štve, ale v těch písničkách není cítit zloba a vztek...

Není. Přece jen to píšu jako písničku pro lidi. Vypíšu tam sice, co mě trápí, ale zároveň se do toho snažím zakomponovat nějakou naději nebo východisko. Nechci ze sebe vysypat: „Hele, mám problém, podívej!“ Chci říci, že mám problém, ale taky ukázat, jak se s ním peru. Nechci na lidech nechávat pachut' své depky.

Je to tedy taková katarze, očištění skrze tvorbu. A lidi to přitom berou pozitivně. To musí být super pocit...

Ano, je. Ale to by dobře vysvětlil spíš Sigmund Freud, já to slovy popsat nedokážu. Já si jen užívám, jak lidi na moje depky reagují. Oceňují, že jsem s tím šel ven, nabízím řešení a ještě to navíc zazpívám. To mě baví jak sviňa. To je něco, co jsem neplánoval dopředu, to pro mě bylo překvapení a strašně mě těší, že to tak funguje.

Četl jsem někde, že jsi velký objev české hudební scény. Cítíš se tak?

Vůbec ne. Nemůžu se cítit jako objev, já jsem přece se sebou pořád. Takže jestli někdo říká, že jsem objev, tak proto, že mě objevil – jsem jeho objev. Pro sebe přece objev být nemůžu...

Co vlastně říkáš na současnou českou hudební scénu a vkus posluchačů?

Myslím, že Češi mají rádi jednoduché věci, které nemusí řešit a nemusí nad nimi přemýšlet, což nám a naši muzice trošku komplikuje situaci... Na druhou stranu je tady ale velká banda lidí, kteří toto nechtějí, kteří chtějí něco, co má obsah. Tam je náš prostor. Nad písničkami přemýšlíme a chceme, aby byly kompaktní a dávaly smysl i v rámci celé desky. Naše nová deska je totiž monotematická, je o strachu a boji s ním. Doufám, že v Česku ještě má smysl, dělat muziku, která má hlavu a patu.

Pavel Stojar

Do třetice nactiutrhačných básníků

Letos se nám díky inspiraci Daniila Charmse docela rozbujely poetické urážky. Přesvědčili jsme se, že jak Charms, tak Ivan Wernisch se nebojí pozurázet jakékoliv zemřelé velikány své či jiných národů. Nyní postoupíme na vyšší level a představíme si básníka, který měl dost odvahy i na to, aby systematicky zprznil většinu svých současníků (na něž si vzpomněl). Iritovali ho zejména soudobí umělci, kteří byli úspěšnější než on. Nebo kteří prostě byli. S trochou nadsázky by se dal označit za otce moderního hejtu*. Dámy a pánové, seznamte se s T. R. Fieldem.

Rudolf Medek

Pak se dejte poučiti Medkem čeho ve válce byl svědkem! Člověk sotva stačí stavět na police tlusté jeho spisy. A než do palice vměstná je, tak již se stane dědkem.

Štruplák à limerick na Rudolfa Medka, autora legionářské literatury. Psaný pražskou pařečí. Štruplák – to jest báseň pro lidi, kteří mají místo uší štruple.

Josef Hais-Týnecký

Hoří necky vedle chýše v níž pan Hais-Týnecký píše. Hasiči, hned has ty necky a nech shořet všechny knihy, které napsal Hais-Týnecký. To ať raděj piší necky a shoří pan Hais-Týnecký.

Hais-Týnecký byl autor společenskokritických próz, který trpěl značnou nadprodukcí – 179 knižních publikací a stovky článků v tisku.

Zdeněk Matěj Kuděj

Poslouhaj, Kuděj, voni nás nuděj! Až si přečtu jejich knížku, tak mě hned vzbuděj a víc už nepišou ani béé, sic jich zbije Rvavý Holybee!

Kuděj, přítel Jaroslava Haška, roku 1921 vydal knihu Rvavý Holybee a jiné povídky. Je po něm pojmenována vyhlášená olomoucká putyka.

Kazírodinnýmír Stanislav Neumann

Jsem apoštol Nového žití, proto jsem od svých žen utek, děti jsem opustil bez bázně, hany – Rytířský věru to skutek!

Jsem apoštol Nového žití, lačně jež chytám jak kajman, spletl jsem Nové Strašecí s Vinohrady Král., udělal z toho Nový Graal, jsem Kazimír Stanislav Neumann.

Josef Váchal, skřet vršovický, koruna bludařstva olšanského

Malíř čmertů Josef Váchal nekřesťanskou knihu spáchal.

Texty a stvůry satanské načisto jsou křesťanské a tak nekřesťanská je na knize té jen její cena!

(Cena vyvolaná v X. Zinkově knižní aukci Kč 2.000,– Ačkoliv dražebce klepal, div mu neupadla ruka, nepodal nikdo... ani fuka!)

Váchal vydával unikátní rukodělné knihy v nákladu pouhých několika výtisků, které se většinou marně snažil prodat za horentní sumy.

Adam Stvořitel

dodává podnikatelská firma oBři Čapkové spol. s roz. om.

Dnes již věřím, že byl Darwin osel, a že člověk od Adama p o š e l, od Adama, totiž Stvořitele, díla Čapků rodiny to celé; neb když divadlo se prázdnilo jak břicho rance, lidi z toho p o š l é odvažela ambulance. Těžko tomu sice věřil bys, ale je zde nová Genesis: Stvořitel stvořil Adama, Adam stvořil tele, tele – „Stvořitele“, tedy Stvořitel stvořil Stvořitele

Proto smekněme čapku a slavme slavně slávu slavných Čapků!

Fielda zjevně přlíš neoslovila premiéra nového dramatu bratří Čapků.

Nekřesťanskou knihu, kterou spáchal Váchal, byl Krvavý román.

* vyjádření nenávisti, odporu k něčemu; z anglického „hate“ = nenávidět, nesnášet, nenávisť, zášť (Čeština 2.0)

Socha Františka Palackého

Kdopak ti, starý dědku,
tak zdeformoval lebku?
Někdo tě do ní uhodil,
či jsi se tak už narodil?

I to to! – praví Palacký –
Živ – byl jsem chlapík fešácký.
Teprve, co spím v pánu,
mám takovouhle r á n u !

Mistr touto básní zhodnotil dílo sochaře Suchardy, autora Palackého pomníku v Praze.

Připravil Jiří Jurečka

Theodor Adalbert Rosenfeld

= T. R. Field = Bohdan Vojtěch Šumavanský (1891–1969)

Byl synem pražského židovského lékaře venerických chorob. Po celý život byl považován spíše za svérázného bohéma než za literáta. Mystifikoval už různými občanskými jmény. V době okupace vystupoval v Praze pod jménem Bohdan Vojtěch Šumavanský (podle svého rodiště – Domažlic), své práce však podepisoval zkratkou T. R. Field. Jeho osud připomíná pozoruhodné literáty, objevené až posmrtně: Josefa Váchala, Vojtěcha Rakouse a ostatně i samotného Jaroslava Haška. Jako bohém a noční pták byl Field častým hostem pražských hospod a vináren; zachytil proto ještě atmosféru předválečné bohémy (Hašek, Longen), navštěvoval Waltnerův Montmartre v Řetězové ulici.

Radko Pytlík

Z HISTORIE RUSKÉ LITERATURY (4)

Daniil Charms: Nikolaj Vasiljevič Gogol

Charms byl velký básník. Proto správně pochopil, že když urazíte Alexandra Sergejeviče Puškina a když urazíte Lva Nikolajeviče Tolstého a když urazíte Fjodora Michajloviče Dostojevského, je zcela nemyslitelné neurazit také Nikolaje Vasiljeviče Gogola.

Jednou se Gogol převlékl za Puškina, přišel k Puškinovým a zazvonil. Puškin šel otevřít a křičel: „Jéje, Arino Rodionovno, podívej, kdo přišel – já!“

Jednou se Gogol převlékl za Puškina, na blavu si nasadil kví hřívou a vydal se na maškarní. Fjodor Michajlovič Dostojevskij, dej mu pámbu nebe, ho uviděl a křičel: „Podívejte, podívejte, vsadte se, že je to Lev Tolstoj! Vsadte se, že je to Lev Tolstoj!“

Jednou se Puškin střílel v souboji s Gogolem. Puškin povídá: „Střílel prvni ty.“ „Co já? Ne, ty!“ A tak se tedy nestříleli.

Jednou se Gogol převlékl za Puškina a přišel na návštěvu k Majkovovi. Majkov ho posadil do křesla a pohostil ho čajem bez cukru. „Ani mi to nebudete věřit, Alexandře Sergejeviči. V celém domě nemám ani kostku cukru. Onehdá u mě byl Gogol a všecken cukr sežral.“ Gogol mu na to neřekl nic.

Jednou si Puškin usmyslel, že vyleká Turgeněva, a schoval se na Tverském bulváru pod

lavičku. Jenomže Gogol si v tu samou chvíli také usmyslel, že vyleká Turgeněva, převlékl se za Puškina, a schoval se pod jinou lavičku. Turgeněv už jde! To bude překvapení, až ti dva vyskočí!

Jednou napsal Gogol román. Satirický. O jednom dobrém muži, který byl poslán na nucené práce na poloostrov Kola. Velitel tábora se jmenuje Nikolaj Pavlovič (narážka na cara – pozn. aut.). No a tenhle Nikolaj Pavlovič s pomocí bandy zločinců týrá tohoto dobrého muže, až ho utýrá k smrti. Gogol nazval román Hrdina naší doby. Podepsal se jako Puškin a donesl ho Lermontovovi, aby ho otiskl v lit-gazetě. Turgeněv byl ale strašpytel. Přečetl si román a polil ho studený pot. Rozhodl se, že to radši trochu upraví. A taky že upravil. Místo děje přenesl na Kavkaz. Ze zatčeného dobrého muže udělal důstojníka. Ze zločinců se staly půvabné dívky, které hrdinovi ani trochu neubližovaly – spíše on jim. Nikolaje Pavloviče raději přejmenoval na Maxima Maximoviče. Škrtnl Puškin a napsal místo toho Lermontov. Rušák poslal do redakce, se-

třel si studený pot z čela a šel spát. O půlnoci se probudil a s hrůzou si uvědomil, že zapomněl změnit název. Jenomže už se nedalo nic dělat.

Připravil Karel Prokeš

Daniil Charms

Znáte je...?

Rozhovor s Alicí Cvečkovou a Adelou Dukátovou

Letos poprvé do Valašského Meziříčí zavítaly šestnáctiletá Alica Cvečková a osmnáctiletá Adela Dukátová z Nitry. Obě děvčata studují na gymnáziích a kromě poezie se věnují i dalším vznešeným zálibám. Například Alica hraje na klavír a Adela je nadšenou studentkou jazyků a autoškoly. Tím samozřejmě nemyslím, že by se učila řídit věčně. Obě dvě společně dochází do divadelního souboru, který jim otevřel bránu k poezii a ačkoliv na jevišti se dívky prezentují velmi sebevědomě, pod svými slovy nechtěly být podepsány. Mají nakročeno opravdu slušně, proto jsem se v souvislosti s budoucí možnou bulvární vlezlostí rozhodla přání tolerovat. Jejich myšlenky poznáte, ale konkrétně zůstanou Alice i Adela pod rouškou tajemna. Takže...

...jak vás divadlo v poezii ovlivnilo?

Divadlo hrajeme už několik let. Asi to tak nefunguje na všech uměleckých školách, ale u nás každý, kdo má zájem, může jednou za čtrnáct dní navštívit individuální hodiny recitace. Připravujeme se hlavně na přehlídku Hvězdoslavov Kubín, ale i na jiné slovenské soutěže nebo experimentální přednesy.

Jak vás vůbec napadlo jít tímto směrem?

A: Ani nevím. Když jsem byla malá, chodila jsem do spousty kroužků. Taneční, klavír a spolu se sestrou jsem se začala zajímat i o dramaťák. Toužila jsem si zkusit všechno. Divadlo se mi ale pod kůži vrylo nejvíc. **A:** Ano, já si také nepamatuji, jakými kroužky jsem prošla. Začalo to nejspíš, když se kousek od domu otevřela soukromá umělecká škola a rodiče mě do ní přihlásili. Za což jsem dodnes ráda. Nedokážu si představit, čemu jinému bych se věnovala. Doteď mi není úplně jasné, kde se to ve mně vzalo,

protože v rodině nemám nikoho, kdo by se věnoval divadlu, tak jako já.

Chtěly byste, aby vás divadlo v budoucnu živilo? Nebo se raději vrhnete třeba na doktorinu?

Doktorky nee.

A: Těžko říct, co přesně by mě mohlo živit, ale přála bych si jít po cestě umění.

A: Já bych byla ráda spojená s divadlem. Protože vidím, že to je to, kde jsem ochotná a schopná pracovat sama na sobě. Nehledě na to, že mě to velmi baví a nevím o jiné oblasti, která by mě zajímala.

Holkám vyhovuje zdejší atmosféra zámku a příjemný pocit mají i z ostatních soutěží. Navzájem jsou k sobě všichni přátelští, což jako tichý pozorovatel mohu jedním potvrdit.

„To se nám hodně líbí. Poznávat nové lidi, kteří jsou na podobné vlně jako my. Spojuje nás to.“

Společně jsme se během rozhovoru zamyslely také nad tím, čím to, že festival působí spíše jako slet slovenských recitátorů a jaký je mezi bratrskými národy rozdíl, co se projevu týče.

Osobně, jako posluchači, mi přijde, že Slováci dokáží svůj přednes skutečně niterne prožít, a dokazují nám to i na jevišti. Jsou více srdečnější a něžnější. Jejich příběhy se mě více dotýkají. Češi naopak využívají spíše technického a hereckého projevu nežli citu, což také vůbec není na škodu. Dokáží udržovat zajímavou melodii ve frázích a recitují více podle svého. Ale to je hodně individuální.

A: Souhlasím. Taky mám pocit, že na Slovensku si vybíráme dost oposlouchaná témata. Často slyším některá díla opakovaně. U Čechů mi přijde, že volí spíše osobní

Alica Cvečková při recitaci ve druhém kole

a neznámé texty. To člověka úplně jinak probere, než když slyší jednu a tutéž věc už poněkoličrát.

A: Ano, ano. Rozdíl v textech vnímám i já. Jsou velmi zajímavé a většinu jsem nikdy neslyšela. Proto mě to někdy víc baví.

Tvoříte i něco svého?

A: Když mi bylo asi deset let, tak jsem napsala básničku. Tím to skončilo.

A: Ještě jsem se neodhodlala, ale snažím se k tomu dostat. Musím se k tomu nějak dopracovat.

S holkama jsme si povídaly docela netradičně. Spíše neformálně, což i pro mě byla příjemná změna, a měla jsem tak možnost vyptat se na jejich dojmy a zážitky z města.

„Je to tu krásné. Včera jsme se procházely po náměstí a kolem řeky. Hodně se nám tu líbí. Navíc podzim tomu dodává kouzlo.“

Podívaly jste se i někam do kavárny?

No... (smějí se obě) ...ano, byly jsme v čínském bistro a tak různě. Ale taky v příjemné čajovně U Tří dýmek. Je super, že tu máte tak živo. Spousta možností, kam si zajít, na tak malé město.

A nějaký joke?

Těch byla spousta, ale to jsou takové věci, že nevím, jestli o nich můžeme mluvit. (smích)

Homole

Adela Dukátová ve druhém kole přednášela text Vaška Popa Večne neviditeľná.

RADY * POKYNY NOVINKY

PRO ZDRAVÍ, KRÁSU, ČISTOTU

2

Z bohaté palety krémů, ten pravý pro vaši pleť

Pleťový krém - to je stále jeden z nejužívanějších a nejvíce osvědčených přípravků v péči o zdraví a dobrou kondici pokožky, o váš pěkný a svěží vzhled. Neexistuje pleť, která by se bez krému obešla. Blahodárný účinek přináší pleťové krémy zejména pokožce žen středních a pozdnějších let.

Pleťové krémy tedy ano - ale které ?

Každá značka přináší alespoň čtyři základní druhy krémů a značek je několik. Má-li pleťový krém splnit své poslání, musí to být ten pravý pro žádaný účel. Jinak neprospěje a škoda peněz za něj.

Krémy suché, neboli denní jsou určeny k denní péči mastné pokožky. Dodávají jí malový vzhled a jsou vhodným podkladem pod pudr.

Krémy polomastné se hodí pro suchou i normální pleť. Možná je používat jako denní i na noc. Pokožku zvláčňují, ale nepřetučňují.

Krémy mastné mají zvýšený obsah tukových složek a jsou určeny zejména k výživě suché pleti, kterou dobře promašťují. Užívá se jich převážně na noc, aby všechny účinné složky mohly vniknout hluboko do pleti.

Krémy přetučnělé mají vysoký obsah tukových složek a patří do skupiny krémů speciálních. Používají se výhradně na noc a patří k nim na př. Rosana special pro suchou pleť, AB ultramastný pro pokožku suchou, stárnoucí atp.

Krémy výživné mají ve zvýšeném obsahu látky, které pleti dávají dokonalou výživu. Jsou to na příklad Lalaghé výživný pro suchou pleť, AB liliovitý pro mastnou pokožku, AB mandlový pro pleť citlivou a suchou atd. Při pomínka: při používání krémů na noc necháme je působit asi 20 minut a přebytek pak odsajeme buničitým ubrouskem, aby pleť mohla volně dýchat. Správně volené a správně používané krémy přinesou také žádané výsledky. Krém na toaletním stolku ženy zůstává pak přípravkem číslo jedna v péči o zdravou krásu.

Na hory jezdíme za zdravím a osvěžením

Proč tuto samozřejmost zdůrazňujeme? Prostě proto, že s sebou vozíme i svou pleť - a ta zde prodělává často úpiné krize. Zatěžujeme ji nadměru a ne vždy ji dokonale chráníme.

Honba za bronzovou tváří

se nám na horách nemusí vyplatit. Na obzvláštní sílu horského slunečního svitu není pleť zvyklá a proto ji musíme dostatečně chránit. Čím? Speciálním krémem JADRAN, jehož filtr proti spálení je nám dostatečnou zárukou, že opalování proběhne bez komplikací, bez poškození pokožky, s žádoucím hnědým tónem. Nešetřete na jeho množství. Jen dostatečně silná vrstva také dostatečně chrání.

Když slunce nesvítí, když je pod mrakem

zpravidla fouká mrazivý vítr. Tehdy je naše pokožka vystavena jinému nebezpečí: může namrznout, zčervenat, rozpraskat. Proti tomu ji chráníme sportovními krémy Marynou nebo Alenou. Tyto krémy vytvářejí na pleti ochrannou vrstvu, zabraňují jejímu vysychání a dodávají pokožce tuk, její přirozenou ochrannou složku. Proto stejně, jako si do batohu připravujete dvojí vosk, pro sněh na slunci a pro přemrzlý, stejně tak tam patří pro obě situace oba druhy krémů. Vaše pleť vám za ně poděkuje pěkným, zdravým, opravdu sportovním vzhledem.

Máte-li o uvedené témata bližší zájem, napište si o podrobnosti na adresu:

**SDRUŽENÍ TUKOVÉHO PRŮMYSLU
SMEČKY 21, PRAHA 1**

Poslouchejte naše rozhlasové relace o kosmetice, které vysíláme každé první pondělí v měsíci na stanici Praha a rozhlasu po drátě, vždy v 18:30 hodin

NA SHLEDANOU U PŘIJÍMAČŮ!

Střípky ze semináře aneb inspirace v každém slově

Vysokou úroveň semináře zajistila odborná porota ve složení: (zleva) Peter Zemaník, David Kroča, Jaroslava Čajková, Aleš Vrzák, Hana Kofránková, Peter Vilhan a Libor Vacek.

Soutěžící, kterým se podařilo proniknout do 2. kola, dnes v odpoledních hodinách byli posuzováni zkušenou porotou. Zazněla spousta pochval, ale také slova kritiky. Přesvědčili jsme se o tom, že poetové nejsou žádní suchaři, a když už je ta poezie o pocitech, tak o všech!

Jako zkušení mentoři a recenzenti se představili hlavně předseda poroty Aleš Vrzák a rozhlasová režisérka Hana Kofránková, kteří k účinkujícím promlouvali s neúnavnou motivací a často sršeli vtipem. Dali jsme dohromady pár jejich citací a úryvků, kterými se můžete kdykoliv nechat inspirovat.

„Když zůstaneš v sobě samé, pak máš možnost vytvořit ještě i další nadstavbu nad postavou.“

Jaroslava Čajková

„S důvěrou jsem ji poslouchal od začátku i konce básně.“

Peter Zemaník

„Měli byste si na sebe našít verše, které jsou akceptovatelné jako výpovědi sebe samých.“

Peter Zemaník

„Hleďte texty, které jsou kompaktní, protože s těmi si poradíte lépe.“

Libor Vacek

„Pokud má fungovat montáž, není to o tom, že jeden kousek má do druhého přecházet jako-

by nic. Jako chytrá Horákyně – ani nahá, ani oblečená! Musí být jasné, že už jste v dalším celku, a přitom to musí souviset.“

Hana Kofránková

„Pokud nedodržíte rytmickou strukturu, tak ochuzujete výpověď.“

Peter Vilhan

„Působilo to na mě jako dokument. A minule to bylo více jako dokument doplněný poetickými verši.“

Jaroslava Čajková

„Já to nechápu. Jediné, co to pro mě znamená je, že děláte takovou přibližlou televizní hlasatelku.“

Aleš Vrzák

„Když jste se ty emoce snažila odblokovat, tak jste neudělala nic civilního, co by tam pasovalo. Vy jste s tím provedla vrcholnou stylizaci studeného reportéra, kterého se vůbec nic nedotkne.“

Aleš Vrzák

„Nerozumím tomu, jestli představujete nějakou reportérskou mrchu, která to tam sází jak do tlustého čundu a vůbec nic se jí nedotkne.“

Aleš Vrzák

„Andruchovič neskončil, on přestal.“

Peter Vilhan

„Udělat něco civilně neznamená, že to odlišíte.“

Peter Vilhan

Výroky porotců si účastníci semináře pečlivě zapisují.

„Několikrát jsi uvedla, že ‚oni ti něco říkají‘ – dej si pozor na ty, co ti něco říkají! Protože jestli ti řekli, že Hviezdoslava nemá říkat tak ‚horúco‘... tak to je blbost!“

Hana Kofránková

„Líbilo se mi, jak jsi ukončovala báseň tím, že to rozhodně není žádná falešná naděje. Ale musíš to vydržet s tím úsměvem, který je spíše úšklebek. Jinak řečeno – na sílu vytvořeným úsměvem, se kterým musíme překonat jakékoli životní překážky.“

Jaroslava Čajková

Hana Kofránková promlouvá ke slovenské recitátorce:

„Člověk musí být vstřícný vůči posluchačům, kór když jsou z jiného národa a bratrský jazyk už téměř zapominají.“

„Já bych se v tom Sweeneym přimlouvala za trochu utínkovštiny. Tam patří chtít po lidech úsměv, tak proč toho nevyužít? Leda že bys byla tak plachá a bála se utínkovatět.“

Hana Kofránková

Vladimír Soldán se včera na jevišti bezpochyby postavil s klidným svědomím, protože dílo Karla Šiktance – Michelangelo bylo připraveno naprosto profesionálně. Přesto mezi ním a porotou došlo k určitě nejasnosti:

„Vy o tom Vladimíre asi nevíte, ale vy jste nám text odevzal v próze.“ – **Aleš Vrzák**

„Ano, to je v pořádku. Je to próza. Dostal jsem text přímo od autora. Řekl jsem mu, že to je poezie, ale on tvrdil, že je to próza. I jsem se s ním o tom hádal.“

Čas byl neúprosný a dost se vtíral.

Aleš Vrzák na Petera Zemaníka, který se

Soutěžící na semináři pozorně naslouchají porotě.

dlouze a detailně ujal rozboru přednesů Alice Cvečkové:

„Petere, jak se řekne slovensky ‚zrychlit‘?“

„Akcelerovať,“ odpovídá Peter Vilhan.

„Doteď ve všech těch pokusech něco ztvárnovat bylo hodně fyzického básnictví. Teď už to je mega-bordel a já vůbec nepochopil, co to ta pošabaná osoba na jevišti dělá.“

Aleš Vrzák

„Vůči chlapům je to dílo neuvěřitelně tvrdé. A ty se přitom na jevišti pohybuješ jako nějaká víla. NE! Ty ty chlapy žereš! Ty je musíš žrát!“

Aleš Vrzák

„Poslední věc, na kterou jsem zapomněl... bylo to rozkošné, když si pracovala s empirovými záležitostmi, ale tady, když syrovou výpověď ohrožuješ publikum, tak prezentovat

místo ruky nějakou postiženou pacinku... to je brozny!“

Aleš Vrzák

„Ty jsi se tak bála, že nepochopíme pointu, že jsi to řekla až zbytečně důsledně – ‚dar‘. No každá láska je dar. I ta lesbická“

Hana Kofránková

„Paralelismus v té lidovce je to; Proč jsi tak krátká, proč jsi tak dlouhá, noci. Ale ten hysterický záchvat, který tě stihl, když jsi řekla, že noc je moc dlouhá... to mě zarazilo.“

Hana Kofránková

„...a poslední hnusná poznámka. Jako promiň, ale funěla jsi jako mamut, což je tedy naprosto šílené vnějšíkové klišé.“

Aleš Vrzák

Během rozboru básně od Lawrence Ferlinghettiho, kterého dnes odvážně přednesl Dušan Utinek:

„Jediná zrada pro mě nastala během úplného finále textu, kdy jsem netušil, jestli jsi improvizoval nebo to bylo tak dokonale promyšlené. Publikum v tu chvíli nemohlo vědět, jestli je to finální tečka nebo jestli ještě něco přijde...“

– **Aleš Vrzák**

„...možná se měl svoléknout.“

– **Jaroslava Čajková**

„Prostě to tak bylo, no.“ – **Dušan Utinek**

„Jo, tak přemýšlej o tom.“ – **Aleš Vrzák**

„No, to nebudu.“ – **Dušan Utinek**

„Text: Můj milý je napojen všemi druhy piva a teď mě láká na tajné místo – musela jsem se neuctivě pousmát, protože pivo, jak známo, obsahuje látku, která těmhle hrátkám moc neprospívá. A pak se podívám, a ono to tam je! Granátovník se napřímil!“

Hana Kofránková

Odposlechla Homole

Veronika Kernová a Hana Krtíčková už při semináři připravovaly režii prehlídky vítězů.

Fotoreportáž z redakce Festivalových listů

Doslechli jsme se o nechutných pomluvách, že v redakci teče víc Kováčova slovenská malinovice do sklenic než textů na stránky zpravodaje. Věříme, že níže uvedené fotografie tyto lži přesvědčivě vyvracejí.

Dlouholetou oporou redakce je bývalý „fronták“ Pavel Stojar.

Nejčastější otázka šéfredaktora Karla Prokeše: „Máme všechno hotové?“

Marek Adamík je jediný z redaktorů, který se dokáže soustředit za všech okolností.

Bývalý učitel Aleš Linduška opravuje písemné práce Lenky Valuškové, kterou znáte pod přezdívkou Homole.

Nejpřísnějším korektorem našich textů je Jiří Jurečka.

Mladší pracují pod dohledem starších.

Nejmladší v našem kolektivu je fotografka Jana Fusková.

Sazbu zajišťuje Ondřej Smolka, kterého kontroluje vedoucí sekretariátu redakce Renata Bechná.

Festivalové menu

Valašská kyselice	35 Kč
Luštěninová polévka	35 Kč
Smažený kuřecí řízek, bramborový salát	85 Kč
Vepřový guláš, houskový knedlík	85 Kč
Vepřový steak na grilu, hranolky	85 Kč
Hermelín na grilu, opékané brambory	85 Kč
Chalupářská klobása, chléb	60 Kč
Párek v rohlíku	20 Kč
Hranolky, kečup nebo tatarka	30 Kč
Krajíc chleba se sádlem a cibulí	20 Kč
Zeleninový salát dle nabídky	60 Kč
Italské tiramisu	45 Kč
1/4 Valašský frgál	35 Kč

Přejeme dobrou chuť!

tip pro vaši domácnost

Čím překvapí muž
k vánocům?

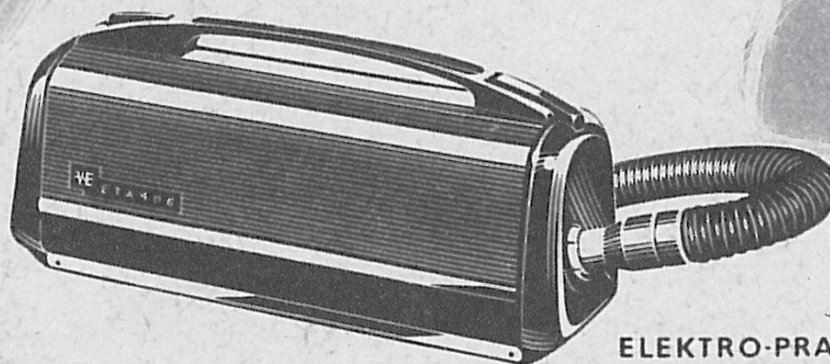
Chytrá žena ovlivní jeho
volbu – ví, že trvalý užitek
jí přinese **vysavač**

STANDARD 401 za 510 Kčs – s brašnou 600 Kčs

JUPITER 402 za 740 Kčs – s brašnou 830 Kčs

ETA 406 za 640 Kčs – s brašnou 730 Kčs

Dnes ještě pohodlně nakoupíte v obchodních
domech a prodejnách elektrických spotřebičů

ELEKTRO-PRAGA HLINSKO

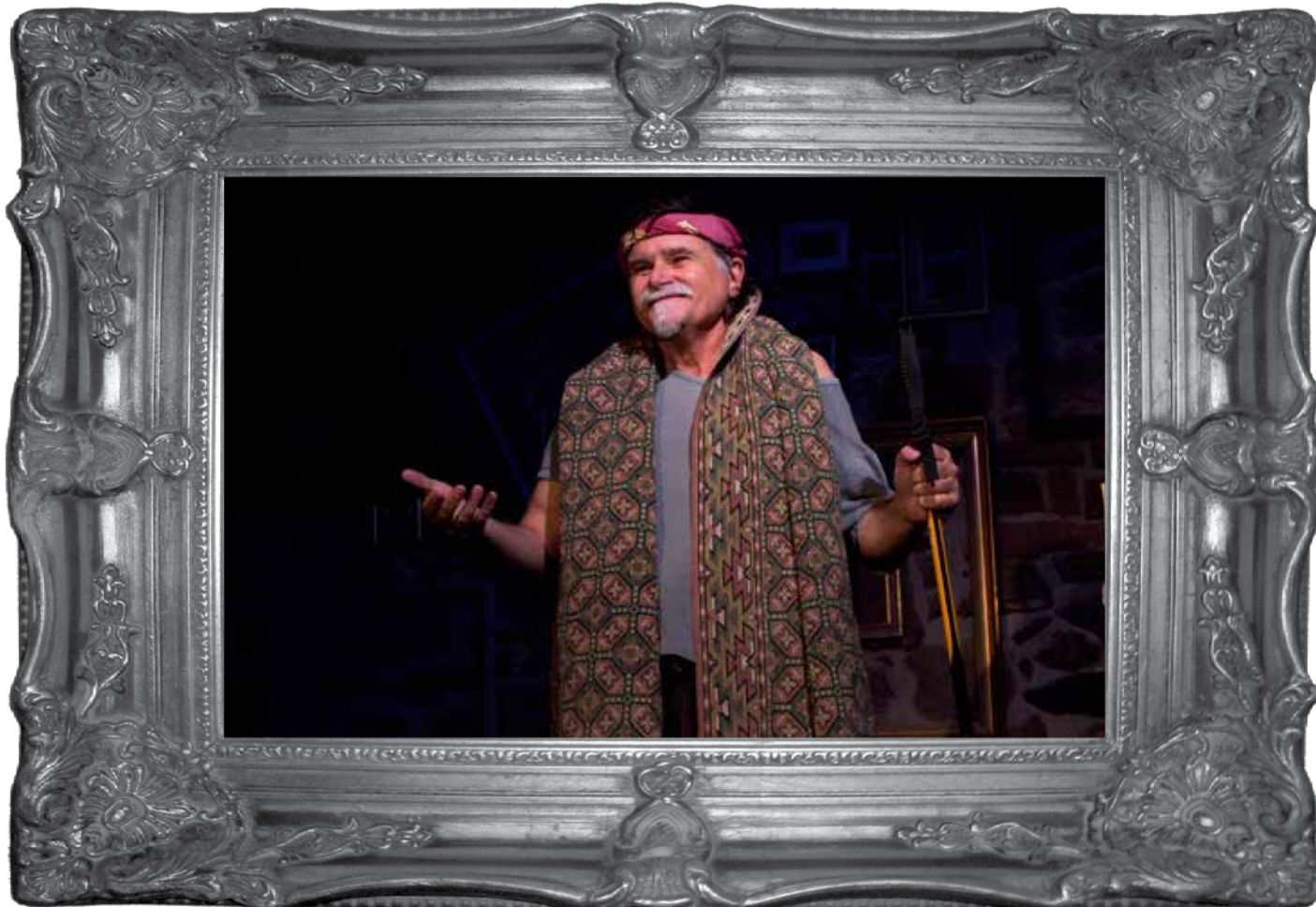

Foto na poslední straně: Dušan Utinek.

Festivalové listy 52. Mezinárodního festivalu poezie pro účastníky festivalu vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, příspěvková organizace.

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka – grafika, sazba,
Renata Bechná – vedoucí sekretariátu redakce

Redakční kruh: Pavel Stojar, Lenka Valoušková, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Marek Adamík, Jana Fusková – fotograf

Mezinárodní festival poezie je soutěž amatérských recitátorů z České a Slovenské republiky pořádaná Kulturním zařízením města Valašského Meziříčí a městem Valašské Meziříčí za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a CS Cabot ve spolupráci s NIPOS ARTAMA Praha a Národním osvětovým centrem Bratislava, DUHA – kulturním klubem u hradeb Prostějov a Mestským kultúrnym strediskom Dolný Kubín.

partneři festivalu:

